

המקנא פרק ראשון סוטה

נעקר

מזו א מיי פ"ו מהלכות
זכרות הלכה יט סמג
עשין טו טו"ט ע"ח סמג
קנה סעוף ו' וזכר אלמס
זכרות ספ"ח דף קו
וכהר"ל פרק כל הנכר
סעוף יח:

ידיס. וצפ"י "עושין פסיון" (עירובין דף קא:):
מעשה רבדי עקיבא שהיה חנוש צבית
האסורים וכו', עד "מה אעשה שחזירי
חייבו עליה מיתה!" ונראה דזולו שמזולו
זה תמיד - עונשו עקירה ע"י עניות,
דקשה ממיתה ע"י נחש. ונעקר מן
העולם, דלמך [בסוכה] (דף מה:)
וסנהדרין (דף סג:). כל המשפח שם
שמים ודבר אחר נעקר מן העולם.
וצפרק "קונס יין" (מדרס דף סג:). כל
המשמש צכתרה של תורה נעקר מן
העולם - לאו צדקה מחיתה וניהו דעניות,
אלא מיתה חטופה או משונה. מ"ר.

הוא תצורנו לדינה של גיהנם.
ואמר נמי צפ"ק דחגיגה (דף
ט:). כל הצא על אשת איש ואסרה על
צעלה - נטרד מן העולם. וק"ק מפ'
"הזהב" (ב"מ דף נט:). דלמך: הצא על
אשת איש מיתמו צחנק ויש לו חלק
לעוה"צ וי"ל: דהתם מיירי כשעשה
תשובה. והכי משמע צפ"י (ה' ג' דינמות
דף כג:). היכא דלא הוליד ממזר - דבר
תשובה הוא. ומשובה עם יסורין דוקא,
דלמך צפרק "חלק" (סנהדרין דף קו:).
למך דוד: כל הכי נטרוד הואו גצרא.
א"ל: קבל עליך יסורים. ותנך נמי
כיסורין, (ו) דלל המומתים מתוודין.
והאי דלמך נטרד מן העולם - פ"י: מן
העולם עם אומו עון, דכך הוא חמור
אשת איש האסרה על צעלה כמו על
אחיות פניה והוליד ממנה ממזר.
ריצ"א. א"י: היכא דלא צאו עליו
יסורים - נטרד מן העולם.
כל

איש, אפילו למד תורה, דכתוב בה:
לפני ולפנים - היא תצורנו לדינה של
ש"ש בו גסות הרוח - פא"ו עובד עבודה זרה,
לב"י וכתוב התם: "ולא תביא תועבה אל ביתך".
דבר בעיקר, שצאמר "ורם לבבך ושכחת את ה'
אמר: פא"ו בא על פ"ר העריות, פתי הכא:
את פ"ר התועבות הא"ר וגו'. עוף אמר: פא"ו
מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא.
ד"ר ל"ד לא ינקה?" אמר רב: (ה) פ"ר תבא על
שמים וארץ פאברהם אבינו, דכתוב ביה:
שמים וארץ" - לא ינקה מדינה של גיהנם.
"ד"ר ל"ד לא ינקה?" (ב) מופעי היה! אלא אמר דבר
במשה רבינו, דכתוב ביה "מימינו איש דת כמו"
גיהנם. קש"א היה ר"י יוחנן: האי "ד"ר ל"ד"

מזו א מיי פ"ו מהלכות
זכרות הלכה יט סמג
עשין טו טו"ט ע"ח סמג
קנה סעוף ו' וזכר אלמס
זכרות ספ"ח דף קו
וכהר"ל פרק כל הנכר
סעוף יח:
יח ד מיי ס' וסמג ס'
טו"ט ע"ח סמג א"
קסב סעוף א"
יח ד מיי ס' הלכה כ'
סמג ס' טו"ט ע"ח ס'
סי קנה סעוף יב:
ב ו מיי פ"ב מהלכות
זכות הלכה ג:

בדחצי או בדשערי. של טפין חלק, ונשמת יתר משל
רביבא. גשמת יתר מאקווא. רביבא. גשמת יתר
אחד ואחד. מן הפגאים הללו. בעצמו שיצר. פנה
צדקה. והאיבא בן עזאי דלא נסב. דלמך צינמות
תורה אור אצל מה אעשה שפשי חקקה צבורה,
אפשי לעולם שיתקיים ע"י חתרים.
צפ"ק "הצא על יחמו". בי בעד אשה
זונה וגו'. השפא דריש ליה מסיפיה
לרישיה: צפ"ק פ"ר לחס חס מתחייב
צעונש של אשה זונה. במילתיה
דרבא גרסי בעד בבר לחס עד אשה
זונה מפעי ליה. דממשע, צפ"ק
פ"ר לחס רב העונש עד פ"ר עונש
אשה זונה. וה"ה נמי אי הוה פתיב "עד
אשה זונה צעד פ"ר לחס" לא הוה
קש"א לרבא מיד, דודאי מסיפיה
לרישיה מדריש קרא. חלל "עד" ו"צעד"
קא קש"א ליה, דגמי פ"ר לחס הוה
ליה למיפקט "צעד", וגמי אשה זונה
הוה ליה למיפקט "עד". המזולל.
פ"ר לחס חס יתר זנות נטילת זדים.
גשמת יתר על דברי תכמים מיב
מיתה, דכתבי: "ופורץ גדר יפגעו נחש"
(קהלת י'). מים ראשונים. שפני
המזון. שגיב"ה דיו. ראשי אנצעמותו,
הפיס משפעין לזד ורועותיו.
ולקמן מפרש טעמא. שפא יצאו מים
חוצץ לפ"ר ויחזרו וישפא את הנדים.
דמקן צמסכת זדים (פ"ב מ"ג) שפ"ק
ליפן הפיס על ז"ר שני פעמים,
הראשונים מטבין את הדיס והשניים
מטבין את הפיס הטופחים על ידיו
לשטמא פתילה מטמת זדים. וקנן
הדיס מטמאות ומטבחות עד
הפ"ק פלומר, מן הפ"ק ולמטה ג"ר
עליהן להיות שניות ופוקלות את
הסרומה. ומטבחות צנטילה עד הפ"ק,
צעד הפ"ק לריש נטילה. נטל את
הראשונים *ואת השניים (ג) עד הפ"ק
זכרו ליד - טוהרים, שפרי טיבחו
השניים את הראשונים. נטל את
הראשונים חוץ לפ"ק ואת השניים
עד הפ"ק וזכרו ליד - טמאה. פלומר,
לאו הפ"ק הראשונים חוץ לפ"ק, ועל השניים
לאו הפ"ק ליעול עד מקום שפ"ק
הראשונים, חלל עד הפ"ק פמפ"קט,
זכרו הראשונים ליד - טמאה, שפרי
נטמאו פתילה מטמת הדיס והשניים
לא טיבחו את היסורים. הילכך לריש
שגיב"ה ראשי אנצעמותו למעלה, שפ"ק
לאו מים הראשונים וזכרו וטמאו
את הדיס. אחרונים. של אחר
הסעודה שפייצו חתמים מפני שפ"ק
סדומית יש שפסמא את העינים.
צ"ד דלמשה רבינו למה שפ"ק
הזוהמא של פ"ק שפ"ק, שפרי

מ"ו תוספות יבמות סג:
ד"ה שיתקיים ותוספות
כתובות סג. ד"ה צדקה

הגהות הב"ח

(א) גמ' חמך רב (כל הכא
על אשת איש) תא"מ וי"ב
ג' רש"י כל שיש בו גסות
הרות: (ב) שם ידו לא
ינקה מביעי ליה: (ג) רש"י
ד"ה שפ"א יצאו וכו' נטל
חון הראשונים ואת השניים
את לפ"ק וזכרו ליד
נ"ב ולפניו
במשנה היא מטמאים לפי
שמים שחוף לפ"ק את
מטהרין השניים את
הראשונים ועי' פ"י הר"ש
במשנה זו: (ד) תוס' ד"ה
נעקר וכו' חייב מיתה
דכתיב ופרץ גדר יפגעו
נחש מלא אריות וכו' הכא
לעונש מיתה וצפרק עושין
פסין נמי קחמך מעשה צ"ד
עקיבא וכו' עליה מיתה
וצפרק צמנה אשה וכו'
צנטילה רים ונראה כ"ל:
(ה) ד"ה היא וכו' משמע
צפ"ק דינמות. י"ב ע"ש
דף כ"א ע"א וצדף כ"ב
ע"ב: (ו) בא"ד ומקנ נמי
כיסורין עם תשובה דכל
המומתין:

מ"ו בעוה"מ סי' קסב
צ"י
[ארויות ג.]

[זכרות יד. ע"ש]

זכרות סא. עירובין יח:
ע"ש

גליון הש"ס

גמ' וארבעים אומא
מכ"ב שמע ליה. לקמן דף
ע"א:

מטות שהיו מותרו שניים את הראשונים. נטל את הראשונים חוץ לפ"ק ואת השניים על הפ"ק ליעול אל עד הפ"ק כמשפ"א וא"כ המים שניים לא מטהרו את הראשונים שצאו חוץ לפ"ק הילכך צ"ד שגיב"ה ראשי אנצעמותו למעלה שלא יצאו המים הראשונים ויטמאו את הדיס כן פירש הקונטרס. אחרונים של אחר הסעודה שתקנו חתמים מפני מלה סדומית שמשמא את העינים צ"ד שיפ"ל ידיו למטה כדי שתרד הוהמא של תבשיל שבדיו שהרי להעביר את הוהמא הן באין: